

רחל חביב ז"ל 1930-2017

אמא שלנו נולדה בשנת 1930 בקהיר למשפחה ציונית ובה שתי אחיות ושלושה אחים. שניים מאחיה הגיעו לישראל בשנים 1945-46.

אמא ומשפחתה הגיעו לישראל ב-1949 לבית ליד.

בשנת 1948 הגיעה קבוצה להקים את המשלט בברור-חיל ובאותה קבוצה היה אח של אמא ואבא שלי.

כאשר הגיעה אמא לבקר את אחיה במשלט, פגשה את אבא שלי והשאר היסטוריה.

השנים האחרונות לא היו קלות לאמא ולנו מאחר וחלתה ומצבה התדרדר.

אנו נזכור את אמא בימיה היפים והטובים שלה.

נזכור את יופייה החיצוני והפנימי, את חוש ההומור שלה ואת חדות המחשבה שלה.

את החום והדאגה שקיבלנו ממנה, תבשיליה הטעימים והמפגשים המשפחתיים שהיו לחגיגה.

אמא, עם השנים כל אחד מאיתנו בנה את ביתו וכיום אנו משפחה אחת גדולה. זכית לנכדים ולנינים.

את תחסרי לנו ולאבא מאד.

נוחי על משכבך בשלום.

בהזדמנות זאת אנו רוצים להודות לכל מי שתמך ועזר לאורך הדרך, ולכל מי שהגיע לחלוק לאמא כבוד אחרון.

אילן דפנה ויורם – בניה של רחל חביב ז"ל – דברי הספד

סבתא שלי

מוזר לי לדבר אלייך בלשון עבר. הרי היינו בטוחים, היינו משוכנעים שתחיי לנצח. אין ספור פעמים אושפזת בבית החולים, סבלת מהרבה כאבים, אבל תמיד חזרת הביתה, את פשוט סירבת ללכת.

היית עקשנית, היה לך אופי מיוחד שאפיין אותך, בעיני היית פשוט אמיתית.

הלכת עם האמת ועם הערכים שלך. אהבת את מי שאהבת וממש לא אהבת את מי שלא אהבת - ובשני המקרים לא הסתרת את זה.

לא פחדת לעמוד על שלך ועל העקרונות שלך, בכל מחיר.

זה מה שכל כך אפיין אותך לטובה, כי הקלפים שלך תמיד היו מונחים על השולחן לעיני כולם, ובעיני נדרש לזה אומץ, היית אמיצה, היית אישה גאה.

אני זוכר מאז ומתמיד שאצלכם היה בית פתוח, בית מלון, בית חם.

אם הייתי בא לבקר ולא הייתי מכין לי משהו לאכול או לשתות, אלוהים ישמור... כמה היית נעלבת והתעקשת שלא אצא מהבית עם בטן ריקה.

סבתא שלי, תמיד התעניינת בי, היית שואלת על העבודה, איך בלימודים, מה עם החברה ומתי כבר אתחתן?!

היו לנו לא מעט שיחות נפש ביחד, ותמיד הרגשתי אצלך מוגן כי ידעתי בלב שלם שאכפת לך ממני מאוד, שאת אוהבת אותי ורוצה אך ורק את טובתי.

בראש השנה חגגנו ביחד כל המשפחה והגעתי עם ג'ינס מודרני כזה, כולו חדש עם קרעים, ואת בחנת אותם במשך מספר שניות.

הסתכלת עלי, על הג'ינס, ושוב עלי, ואז שאלת: "מידן, הג'ינס הזה, אתה אוהב אותו?"

ענית- "בטח סבתא, קניתי אותו לא מזמן, מה את אומרת? אהבת???"

ואת עשית ישר פרצוף כזה של - (חמודי שלי, איך אני אסביר לך שהם מכוערים רצח), אבל ענית: "בסדר...".

סבתא שלי, יש לנו קשר בלתי מוסבר, אולי כי לשנינו יש אותו אופי ובגלל זה כל כך התחברנו, כי אנחנו מבינים אחד את השני גם בלי לדבר.

עכשיו את יכולה לנוח סבתא, אל תדאגי אנחנו נשמור על סבא,

אוהב אותך כל כך וכבר מתגעגע. נכדך, מידן חביב.

רחל חברתי היקרה,

ברגע זה בדיוק נפרדו דרכינו, ומרגע זה זיכרונות העבר המשותף שהיו בינינו ייעלמו לעולמים.

הכרנו זו את זו בין שביליה ורחובותיה של קהיר, צעדנו יחד לעתים קרובות באותם השבילים המוארים של העיר. היית אז צעירה, זוהרת, חייכנית ומלאת שמחת חיים.

כאורח פלא נמשכה אותה הידידות מהשבילים של אז, אל שבילי הקיבוץ. ידידות ארוכת השנים לא נמחקת בקלות. עבדנו יחד שנים רבות בגן ונוכחותך שימחה את ההורים והילדים, ידעת לפנק את הילדים כל בוקר בלחם מטוגן טבול בסוכר וידעת אז שרכשת את אהבתם. לאחר מכן נאלצת להחליף מקום עבודה כדי לאפשר לילדיך להתחנך בגן בו גיננתי. בשעות הפנאי שלנו מצאנו את עצמנו משוחחות יחד בצרפתית על העבר ועל הילדות שלך ושלי. העבר שלך היה חלק בלתי נפרד מחייך, וידעת לאחד אותנו עם ההווה ועם חיי הקיבוץ. סיפרת לי על אחייך ועל האימא הבשלנית הגדולה. סיפרת על אבא שלך בגאווה גדולה שהוא היה מורה לעברית בבית הספר היהודי במצריים.

מאז ומתמיד ניחנת בטבעיות במלאכת האפייה והבישול כאשר עבדת במטבח הכנת מטעמים נהדרים לחברים, ובימי שישי כאשר הרחנו את ריחו הטוב של העוף ה"ספריטו" ידענו שרחל הייתה במשמרת הבישול של יום שישי. זכורים לי ימים בהם בישלת תבשיל מיוחד מבית אימא, והיית מביאה לי קופסא מלאה מאותו תבשיל, ויחד התמוגגנו מהטעם הנפלא של זיכרונות הילדות.

רחל כמה מסירות, אהבה וטיפוח העברת לניסים ולילדיך, ולנכדיך. כמה מסירות ואהבה הקדשת לטיפוח הבית והסביבה שלך. את וניסים יצרתם פינה יפהפייה בכניסה לבית, פינה כולה פורחת ירוקה ומריחה את ריח היסמין. קראתם לפינה הזו חלקת אלוהים הקטנה שלכם. הבית והגינה היו אהבת חייך.

כל מה שנותר לנו רחל זה לזכור אותך כפי שהיית, שמחה, צוחקת אוהבת מרחב, והכל בגבולות ביתך.

רחל היקרה נוחי בשלום ויהי זכרך ברוך.

ויקי

19.03.2017

דברים לזכרה של רחל חביב ז"ל – כתב איציק ישראל

רחל, סיפור אחד אישי! תמונות זיכרון! ולחלוחית אחת!

רחל, את ויונה ז"ל נוסעות בגונגדין של הקיבוץ בתחילת שנות ה-50 להביא מים מניר עם, הנהג, אלי ז"ל עולה עם המשאית על מגוף מרכזי! עמוד המים שפרץ, הפך לסיפור של התקופה!

זזה רק אחד מהרבה תמונות וזיכרונות מתקופת החיים שלך, במשלט ובקיבוץ.

רחל בזמן האחרון, ראיתי אותך, אישה תשושה וחלשה!

אישה שכאילו מבקשת לומר את השלום שלה לחיים ולתקופה!

וכך בהבזק של "נשימת החיים!" הלכת לעולמך, עולם השלווה והמנוחה!

רחל את עולה היום לבית דין של מעלה ומצטרפת לאבא אלי ז"ל שנפטר השנה וליונה ז"ל, הנהג, החברות והגונגדין!

עוד דף מסיפורי וותיקים! שנכנס למסגרת הזיכרון!

רחל עלית ממצרים וחברת לגרעין החלוץ הראשון שהגיע למשלט. וכך הציונית והעולה החדשה, נמצאת בין מקימי ברור חיל, בהמשך עזבו רוב חברי הגרעין המצרי (מסיבות פוליטיות ואחרות!) והמציאות הנחיתה את חברי הגרעין הברזילאי בברור חיל, נשאר עם גרעין מצומצם שהצליח לשמר ולהמשיך את מורשת הראשונים!. רחל, את רוב חיך חוית במערכת החינוך והגנים, (בלינה המשותפת), במטבח (בבישולים המיוחדים והמקוריים שלך).

כמרכזנית התקשורת (לפני הפלאפונים!), ובמזכירות הקיבוץ.

רחל, פרק קצר אבל משמעותי בחייכם, היה המעבר שלך ושל ניסים (יבל"א) לקריית שמונה באמצע שנות החמישים! תקופה יפה ומאתגרת! שלאחריה חזרתם למקומכם

הטבעי, הקיבוץ!. המשפחה גדלה ודפנה (תבל"א) מצטרפת לאחים אילן ויורם (יבל"א) וכך להמשך השושלת!.

רחל הזמן והמצב הכניס אתכם לתהליך ההיסטורי של הקיבוצים לשינוי המתבקש! וכמו כל הוותיקים, הייתם צריכים לומר כן, למהפכת הצעירים!

רחל וניסים (יבל"א) הייתם לי להורים מאמצים כשחזרתי לקיבוץ (אחרי שההורים עזבו את המשק), עזרתם ותמכתם בתהליך הקליטה והייתי כבן בית אצלכם, שמעתי סיפורים וזיכרונות, בעיקר מהחברות שלכם להורי!.

רחל אני מבטיח לך שאמשיך להגיע ולשאול מה נשמע? ולשמע עוד סיפורים ישנים וחדשים מניסים!.

רחל, נשמת החיים האחרונה, הביאה אותך למנוחת עולמים! ואותנו לכאב חד וללחלוחית אחת של זיכרונות! כואבים! בוכים! מספרים וזוכרים!.

רחל כמו שאמרתי לאבא (הרי אתם הייתם באותה קבינה היסטורית)!,

רחל שלום!, שתהיה מנוחתך עדן!.

מילות פרידה מרחל חביב ז"ל

כתבה: סוזנה לוי

הפרידה הסופית מאדם אהוב ויקר לנו היא קשה וכואבת, גם כשאנחנו יודעים שהמוות יכול לפעמים להיות "ברכה גדולה" שבאה לשחרר את יקירנו מסבל רב.

אבל אנחנו, הנשאים, לא רוצים להיפרד.

אנחנו מבקשים, רק עוד חיוך קטן, עוד מבט אחד...

עבדתי עם רחל ז"ל, תקופה ארוכה ויפה במטבח. אני זוכרת בחדווה את הצחוק שלה, כאשר ניסתה ללמד אותי לבשל, בסירים הענקיים של אותם הזמנים.

בכל יום לפני שיצאנו לעבודה, בשעה 5 בבוקר, היינו יושבות על המדרגות של החדר של רחל (אז עוד לא היו לנו בתים, רק חדרים בצריפים) ושותות קפה שחור וחזק- כמו שהיא אהבה .

זה היה הזמן שלנו לדבר "על מה נבשל היום". התפריט באותם שנות החמישים, לא היה כל כך מגוון- בישראל קציצות מדג-מלוח, אורז וכל מיני ירקות מוזרים, שמרכז המשק, דב רוזנהק ז"ל היה מביא לנו מהשדה.

רחל מאוד רצתה שנפנק את החברים, וכל בוקר, היינו מתכננות מה נגיש "ליד המנה". היו אלה שנים נהדרות, היינו צעירות ושמחות, האמנו שאנו משנות את העולם. שרנו ורקדנו גם כאשר ניקינו את תעלת הביוב באמצע המטבח..

היינו גם אימהות ביחד באותו בית הילדים, וילדינו גדלו כאחים. עד היום, קשר זה נשמר גם כשדרכי החיים הפרידו ביניהם.

רחל ונסים היו דוגמא של זוגיות יפה, אהבת נעורים שהתגשמה.

שניהם תרמו רבות להקמה והתבססות הקיבוץ, והקימו משפחה מפוארת. זכו לנכדים ונינים אהובים, ולילדים מסורים, אשר מלווים ומטפלים בהוריהם באהבה גדולה מזה שנים רבות.

שלום לך רחל יקרה, תנוחי בשלום.

את תמשיכי לחיות בזיכרון של כל אוהבייך.

באהבה,

סוזנה לוי.